

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1848	Κυρ. Πατ. Α' Οἰκ. Συνόδ. (Πράξ. 20,16-18,28-36) 1 Ἰουνίου 2025	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αύγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

«Προσέχετε ἑαυτοῖς» (Πράξ. 20,28)

Επιθυμία, ἀγαπητοί μου, ἐπιθυμία μου ἦταν νὰ βρισκῶμαι σ' ἓνα χωριό. Ἄλλὰ παρουσιάζομαι ἐνώπιον τῆς ἀγάπης σας καὶ παρακαλῶ νὰ ἀκούσετε μερικά ἀπλᾶ λόγια.

Σήμερα ἐορτάζουν τριακόσοι δεκαοκτώ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτό μου μικρό. Φτωχὸς στὴν ἔκφρασι, στὰ νοήματα, στὰ αἰσθήματα· ἔψαξα ὅμως καὶ βρήκα **ἓνα χρυσὸ νόμισμα**. Δὲν εἶνε ἀπὸ ὕλη φθαρτή, ἀπὸ μέταλλο τῆς γῆς· εἶνε νόμισμα ἀξίας ἀπείρου, ἔχει δύναμι μεγάλη. Ἄν τὸ πάρετε καὶ τὸ θέσετε σὲ κυκλοφορία, χαρὰ στὰ σπίτια σας, χαρὰ στὴν πόλι σας, κ' ἐγὼ θὰ πῶ στὸν Κύριο· Μακάριος ὁ λαλῶν εἰς ὧτα ἀκουόντων (πρὸς Μαρθ. 11,15-13,9,43, Μάρκ. 4,9, Λουκ. 8,8-14,35, Ἄπ. 2,7,11,17,29-3,6,13,22-13,9). Ἐγὼ λοιπὸν ὁ φτωχὸς προσφέρω στὸν καθένα σας **μιὰ λίρα**. Μὴν κοιτάξετε ποιὸς εἶνε ὁ προσφέρων· κοιτάξετε τὸ προσφερόμενο.

Ποιὸ εἶνε τὸ χρυσὸ νόμισμα; Εἶνε **ἓνα ῥητό**. Φτάνει ἓνα ῥητό τῆς ἀγίας Γραφῆς νὰ σᾶς κάνη πλουσίους. – Ἐνα ῥητό λοιπὸν; αὐτὸ εἶνε τὸ χρυσὸ νόμισμα; μεγάλο πρᾶγμα... Μὰ δὲ διαβάσατε τὸν Δαυῖδ ποὺ λέει «*Ἀγαθὸς μοι ὁ νόμος τοῦ στόματός σου ὑπὲρ χιλιάδας χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου*» (Ψαλμ. 118,72); παραπάνω ἀπ' τὸ ἀσήμι καὶ τὸ χρυσάφι ἀγάπησα, Κύριε, τὸ νόμο σου.

Λοιπὸν τὸ χρυσὸ νόμισμα εἶνε ἓνα ῥητό ποὺ ἀκούσαμε σήμερα· ῥητό ποὺ τὸ εἶπε ὁ ἀπόστολος Παῦλος στὴν Ἐφεσο τῆς Μικρᾶς Ἀσίας σὲ μία σύναξι πρεσβυτέρων καὶ ἐπισκόπων, ῥητό ἐπάνω στὸ ὁποῖο ῥητόρευσε καὶ φιλοσόφησε ὁ Μέγας Βασίλειος, ῥητό ποὺ εἶνε τὸ ὄπλο τοῦ Χριστιανοῦ σὲ κάθε ἐποχῇ. Τὸ ῥητό αὐτὸ λέει· Ἀδελφοί, «**προσέχετε ἑαυτοῖς**» (Πράξ. 20,28).

***

Τί σημαίνει «*προσέχετε ἑαυτοῖς*»; Ἄνθρωποι, **στρέψτε τὴν προσοχή**, τὰ τηλεσκόπια καὶ μικροσκοπία σας, ὄχι ἐπάνω στὰ φεγγάρια, σὲ ἀστερισμούς καὶ γαλαξίες, ἀλλὰ σ' ἓνα ἄλλο ἄπειρο σύμπαν, τὸ ὁποῖο κλείνει καὶ ὁ πιὸ ταπεινὸς ἄνθρωπος μέσα του. «*Προσέχετε ἑαυτοῖς*» ἴσον ἐπαγρύπνησις διαρκῆς· εἶνε τὸ

«*γνῶθι σαυτὸν*» τῶν ἀρχαίων προγόνων μας, τὸ «*ἔνδον σκάπτε*» τῆς ἀρχαίας φιλοσοφίας.

Ἄκομη ἀπλούστερα. Τί κάνεις ὅταν βαδίζης σὲ δρόμο ὀλισθηρό; προσέχεις μὴ γλιστρήσης. Ἦ, σὲ μέρος ποὺ ὑπάρχουν κακοποιοί, τί κάνεις πρὶν κοιμηθῆς; ἀμπαρώνεις πόρτες καὶ παράθυρα· ὅσοι μάλιστα ἔχουν παραδάκι, αὐτοὶ ἀσφαλίζουν ἀκόμη πιὸ πολύ. Ἄν πᾶτε καὶ σὲ τράπεζα, «*ναὸ*» τοῦ μαμωνᾶ, ἐκεῖ ὑπάρχουν φρουροὶ ἔτοιμοι νὰ πυροβολήσουν ὅποιον πλησιάσῃ νὰ διαρρήξῃ τὰ χρηματοκιβώτια. Ἐτσι λοιπὸν, λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, νὰ φυλάξῃς καὶ τὸ ἄλλο σπίτι, τὸ πνευματικόν, **τὸ σπίτι τῆς ψυχῆς**.

Ἐχει κι αὐτὸ **παράθυρα**. Δὲν τὸ λέω ἐγὼ. Ἄν ψάξετε τοὺς προφήτες, θὰ δῆτε ὅτι ὁ Ἱερεμίας ἔχει ἓνα σπουδαϊότατο λόγο. «*Ἀνέβη*», λέει, «*θάνατος διὰ τῶν θυρίδων*» (Ἱερ. 9,21). Βρήκε δηλαδὴ ὁ ἐχθρὸς παράθυρο, σκαρφάλωσε σὰν τὸ ληστὴ καὶ μπῆκε. Τὸ περίφημο αὐτὸ χωριὸ ἐρμηνεύει ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης καὶ λέει· Φυλάξτε τὰ παράθυρα τῆς ψυχῆς σας! «*Θυρίδες*», παράθυρα δηλαδὴ ποὺ πρέπει νὰ τὰ φρουρῆς εἶνε – ποιά; **οἱ πέντε αἰσθήσεις**: ἡ ὄρασις, ἡ ἀκοή, ἡ ὄσφρησις, ἡ γεῦσις, καὶ ἡ ἀφή. Ὅσοι θέλετε νὰ τὰ δῆτε αὐτὰ καλύτερα, σᾶς συνιστῶ ν' ἀγοράσετε ἓνα βιβλίον τοῦ ἁγίου Νικοδήμου ποὺ λέγεται *Περὶ φυλακῆς τῶν πέντε αἰσθήσεων*· ἐκεῖ θὰ δῆτε μία ἀνάλυσι τοῦ ῥητοῦ «*Ἀνέβη θάνατος διὰ τῶν θυρίδων*». Φύλαγε λοιπὸν τὰ παράθυρά σου.

● «*Πρόσεχε σεαυτῷ*» (Λευίτ. 4,9). Πρόσεχε **τί βλέπεις**. «*Οἱ ὀφθαλμοί σου ὀρθὰ βλεπέτωσαν*» (Παροιμ. 4,25). Μὴ ξεχνᾶς, ὅτι μιὰ ματιὰ σὲ πάει στὸν παράδεισο καὶ μιὰ ματιὰ σὲ πάει στὴν κόλασι. Θυμήσου τί ἔπαθε ὁ Δαυῖδ· ἀπὸ μιὰ ματιὰ ἔπεσε, ἔκανε φόνο καὶ μοιχεία, καὶ ἐπὶ χρόνια μούσκεινε μὲ δάκρυα τὸ προσκέφαλό του. Ὡ ἐσεῖς ποὺ τὰ μάτια σας βόσκουν ἐπάνω σὲ αἰσχροὶ καὶ ἀκατονόμαστα, προσέξτε καλά· «*διὰ τῶν θυρίδων*» τῶν ὀφθαλμῶν μπαίνει μέσα ὁ θάνατος, γεμίζει ἢ καρδιὰ αἰσθήματα βρωμερὰ καὶ ἀκάθαρτα.

Πρόσεχε ακόμα τί διαβάζεις. Εἶνε ἀρκετὸ ἕνα βιβλίον νὰ σὲ καταστρέψῃ. Στὸν ἄλλο κόσμον, νὰ εἶστε βέβαιοι, πολλοὶ νέοι καὶ νέες θὰ λένε· Καταραμένη ἡ ὥρα ποὺ ἔπιασα στὰ χέρια μου βιβλία ποὺ μοῦ κλόνισαν τὴν πίστι καὶ τὴν ἠθική.

● «*Προσέχετε ἑαυτοῖς*». Πρόσεχε τί βλέπεις, πρόσεχε ακόμα **τί ἀκοῦς**. Βούλωσε τὰ αὐτιά σου, νὰ μὴ δέχῃσαι τὰ ἀπρεπῆ καὶ ἀνόητα, ὅ,τι ἄπιστο καὶ διεστραμμένο. Ἄνοιξε τὰ αὐτιά σου καὶ καθάρισέ τα, γιὰ νὰ ἀκοῦς τὸν ἦχο τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ὅ,τι εἶνε ὠραῖο καὶ ὑψηλό.

● «*Προσέχετε ἑαυτοῖς*». Δὲν εἶπα τίποτα. Ἐγὼ θὰ ἤμουν εὐχαριστημένος, στὴ γενεὰ ποὺ ζοῦμε, στὰ πῆλινα τοῦτα χρόνια, ἂν οἱ Χριστιανοὶ προσέχουν μάτια καὶ αὐτιά, προσέχουν δὲ καὶ τὴ γλῶσσα τους. Πρόσεχε λοιπὸν καὶ **τί λές**.

● Νὰ προχωρήσουμε περισσότερο; Ἀπὸ ὄω κ' ἐμπρὸς θὰ μιλήσουμε γιὰ «ἀλγεβρα». Ἐδῶ πλέον τὸν λόγο ἔχουν ἅγιοι ἀσκηταὶ τῆς ἐρήμου. Προσέχετε, μᾶς λένε, τί **τὴ σκέψι σας!** Naί, τὴ σκέψι. Γιατὶ καὶ γιὰ μιὰ σκέψι θὰ δώσετε λόγο στὸ Θεό. Πές μου τί σκέπτεσαι –ιδίως τὴ νύχτα, ὅταν ξαπλώνεις στὸ κρεβάτι–, νὰ σοῦ πῶ τί εἶσαι. Φοβερὸ πρᾶγμα ἢ κακὴ σκέψι. Μοιάζει σὰν τὸ μικρόβιο ποῦ, ἂν περάσῃ στὴς φλέβες, εἶνε ἱκανὸ νὰ μολύνῃ ὅλο τὸ αἷμα, νὰ κἀνῃ τὸν ἄνθρωπο πτώμα. «*Προσέχετε ἑαυτοῖς*», λοιπὸν, νὰ μὴ εἰσδύσῃ στὴν καρδιὰ πονηρὴ σκέψι. Πόσο δύσκολο εἶνε αὐτό! «*Οἱ τὰ χερουβὶμ μυστικῶς εἰκονίζοντες... πᾶσαν ἀποθῶμεθα μέριμναν*». Ἀκοῦτε; «*πᾶσαν μέριμναν*». Σᾶς ἐρωτῶ καὶ πέστε μου μέσα στὴ μία ὥρα, ποῦ βαστάει ἡ θεία λειτουργία, ποιὸς μένει ἀπερίσπαστος καὶ δὲν φεύγει καθόλου ἢ σκέψι του; Φεύγει συνεχῶς, τρέχει δεξιὰ κι ἀριστερά. Τὸ νὰ μαζέψῃς λοιπὸν τὸ μυαλό σου καὶ νὰ τὸ ἔχῃς πάντα στὸ Θεὸ εἶνε μεγάλο πρᾶγμα, τὸ ὁποῖο μετὰ ἀπὸ πολὺ ἀγῶνα καὶ μόχθο κατῶρθωσαν οἱ πατέρες τῆς ἐρήμου οἱ λεγόμενοι *νηπτικοί*. Τώρα ἐμεῖς ἔχουμε θολὰ μυαλά, τὸ μυαλό μας δὲν εἶνε καθαρὸ. Ὅταν ἤμουν στὰ Γρεβενά, ἔτυχε νὰ βρεθῶ χειμῶνα κοντὰ στὸν Ἀλιάκμονα ποταμό, ποῦ κατέβαινε ὀρμητικὸς καὶ τὸ ρεῦμα του ἦταν θολό. Πῆγα καὶ Αὔγουστο, καὶ τότε τὸ ρεῦμα ἔρρεε τόσο καθαρὸ, ὥστε ἔβλεπα τὴ μορφή μου, καθρεφτιζόμενον μέσ' στὰ νερά· ἔβλεπα στὸν πυθμένα τὰ πετραδάκια, ἄσπρα - μαῦρα - κόκκινα, διέκρινα ακόμα καὶ τὰ ψαράκια ποὺ κολυμποῦσαν. «*Τοῖς τὰ φαῦλα πράσσοισι Θεὸς οὐκ ἐμφανίζεται*». **Θολὸ μυαλὸ δὲν βλέπει τὸ Θεό· καρδιὰ καθαρὴ τὸν βλέπει.**

* * *

Ἀδελφοί μου, «*προσέχετε ἑαυτοῖς*» **νύχτα - μέρα**. Σῶσε με, Κύριε, λέει ἡ Γραφή, «*ἀπὸ φό-*

βου νυκτερινοῦ, ἀπὸ βέλους πετομένου ἡμέρας, ἀπὸ πράγματος ἐν σκότει διαπορευομένου, ἀπὸ συμπτώματος καὶ δαιμονίου μεσημβρινοῦ» (Ψαλμ. 90,5-6). Φυλαχθῆτε καὶ στὸ δρόμο καὶ στὴν πλατεῖα καὶ στὴν ἔρημο· **παντοῦ** караδοκεῖ ὁ ἐχθρὸς κρατώντας ὄπλα τρομερά.

Ἄλλὰ ἐγὼ φοβᾶμαι τὸν διάβολο περισσότερο ὅταν ἀφήνῃ τὰ ὑλικά ὄπλα καὶ φορῇ **μάσκα ἄγγέλου**. Τότε πῶς θὰ φυλαχθῶ; Ὅταν ὁ τόπος μας ἀπειλεῖτο ἀπὸ ἐχθροὺς σιδηρόφρακτους, τὸ φρόνημά μας ἦταν ὑγιές· τώρα ὁ διάβολος μᾶς ἐπιτίθεται μὲ προσωπεῖα, ὠραῖες μουσοῦνες. Γελαστός, μελιστάλακτος, εὐγενέστατος, τζέντελμαν. Κρατάει πανέρια μὲ λουλούδια καὶ λέει· Ἔλα νέε μου, ἔλα κοπέλλα μου, πάρε, μὴ φοβᾶσαι... Παιδιά, προσέξτε· μὴν ἀπλώσετε χέρι στὰ πανέρια του, γιατί κάτω ἀπ' τὰ λουλούδια κρύβονται φίδια. «*Προσέχετε ἑαυτοῖς*», λέει ὁ Παῦλος· τὸ ἴδιο καὶ ὁ Χριστός, ὁ Κύριός μας· «*Γρηγορεῖτε*» (Ματθ. 24,42 κ.ά.). «*Προσέχετε ἑαυτοῖς μήποτε βαρηθῶσιν ὑμῶν αἱ καρδίαι ἐν κραιπάλῃ καὶ μέθῃ καὶ μερίμναις βιωτικαῖς, καὶ αἰφνίδιος ἐφ' ὑμᾶς ἐπιστῇ ἡ ἡμέρα ἐκείνη*» (Λουκ. 21,34).

Θὰ φέρω **δύο εἰκόνες**, γιὰ νὰ αἰσθητοποιήσω τὸν κίνδυνο. Στὰ φοβερὰ χρόνια τοῦ τελευταίου πολέμου, εἶδα στρατιῶτες **στὴ σκοπιὰ** ποῦ, γιὰ νὰ μὴν ἀποκοιμηθοῦν, κεντοῦσαν τὸ κορμί τους μὲ βελόνες! Κ' ἐσὺ σκοπὸς εἶσαι· **φύλαγε ἄγρυπνα** λοιπὸν. Καὶ ἡ ἄλλη εἰκόνα· στὴς 29 Μαΐου 1453 «*ἐάλω ἡ Πόλις*», ἔπεσε ἡ Βασιλεύουσα. Πῶς ἔπεσε; Ἐμεινε ἀφύλακτη ἢ **Κερκόπορτα**. Καὶ ἐδῶ ὁ ἐχθρὸς εἶνε μπροστὰ μας, κινδυνεύουμε πάλι. Φυλάξτε τὰ τεῖχη. Ὅλοι στὴς θέσεις τους **ἐν ἐπιφυλακῇ**.

Κινδυνεύουμε ἀπὸ ἐχθροὺς ὄχι τόσο ἐξωτερικούς ὅσο ἐσωτερικούς, ἀπὸ **τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰ πάθη μας** μὲ κορυφαῖο τὴ διχόνοια.

Ἀδελφοί, «*προσέχετε ἑαυτοῖς*». Μερικοὶ ἔχουν νὰ φυλάξουν ὄχι μόνο τὸν ἑαυτὸ τους ἀλλὰ καὶ ἄλλους ποὺ βρίσκονται ὑπὸ τὴν εὐθύνη τους· ὁ οἰκογενειάρχης τὰ παιδιά του, ὁ δάσκαλος τοὺς μαθητὰς του, ὁ ἀξιωματικὸς τοὺς στρατιῶτες του, ὁ νομάρχης τὸ νομὸ του, ὁ ἐπίσκοπος τὴν ἐπισκοπὴ του. **Φυλάξτε τὰ ποιμνία σας**.

Ἄς σταθοῦμε στὴς ἐπάλξεις, ἄς φυλάξουμε τὴς νεώτερες Θερμοπύλες τοῦ γένους. Ἄν πρόκειται ν' ἀλλάξουμε πίστι, νὰ γίνουμε φράγχοι, προτεστάντες, χιλιασταί, ἰεχωβίτες, ροταριανοί, μασόνοι· **ἂν πρόκειται νὰ χάσουμε τὴν πίστι μας, χίλιες φορές νὰ πεθάνουμε**. Ὅλοι γενναῖοι στρατιῶτες. Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ πίστεως. Τότε θὰ φανοῦμε ἄξιοι τῶν πατέρων μας, τῶν ὁποίων ἡ μνήμη θὰ εἶνε αἰώνια.

(†) **ἐπίσκοπος Αὔγουστίνος**

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἐγίνε στὸν μητροπολιτικὸ ἰ. ναὸ Εὐαγγελιστρίας Πατρῶν τὴν 26-5-1963. Καταγραφή καὶ σύντμησης 1-5-2014. Τὴν ὁμιλία αὕτη μπορεῖτε νὰ τὴν ἀκούσετε χωρὶς περικοπὲς στὸ cd 79Β Α' τῆς σειρᾶς «ΦΩΝΗ ΒΟΩΝΤΟΣ» (πληροφορίες στὸ τηλέφωνο 23850-28868).

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύνταγμα Κυριακῆ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,

μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Κ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 982²

Κυριακὴ τῆς Πεντηκοστῆς (Πράξ. 2,1-11)
8 Ἰουνίου 2025

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αύγουστίνος Ν. Καντιώτης

Οἱ ἐνέργειες τοῦ ἁγίου Πνεύματος

«...Καὶ διηπόρουν, ἄλλος πρὸς ἄλλον λέγοντες· Τί ἂν θέλοι τοῦτο εἶναι;»
(Πράξ. 2,12)

Τί εἶνε, ἀγαπητοί μου, ἐκεῖνο πού ἐλκύει σήμερα τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κόσμου; Εἶνε ἡ ὕλη, τὸ **χρῆμα**· εἶνε τὰ τριάκοντα ἀργύρια τοῦ Ἰουδα, ὁ μαμωνᾶς. Σήμερα ὁ φτωχὸς ἕνα ὄνειρο ἔχει, νὰ γίνῃ πλούσιος· καὶ ὁ πλούσιος, νὰ γίνῃ πλουσιώτερος.

Ἐὰν λοιπὸν μέσα σ' ἕνα τέτοιο κόσμο παρουσιασθῇ κάποιος καὶ πῆ, ἄνθρωποι, πέρα ἀπὸ τὰ ὑλικά πράγματα, ὑπάρχει κάτι ἀνώτερο καὶ ὑψηλότερο, κάτι ἀόρατο καὶ πνευματικό, ὑπάρχει Πνεῦμα ἅγιον! Ἐὰν κάποιος μιλήσῃ μ' αὐτὴ τὴ γλῶσσα, θὰ τὸν εἰρωνευθοῦν καὶ θὰ ποῦν· Τί θέλει νὰ πῆ αὐτός; Τί εἶνε αὐτὸ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο; Ἐγὼ δὲν βλέπω Πνεῦμα ἅγιο· **ἐγὼ πιστεύω ὅ,τι βλέπω...**

Ἄλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε ὀρθό. Διότι καὶ σ' αὐτὸν ἀκόμη τὸν ὑλικὸ κόσμο ὑπάρχουν πράγματα πού ὁ ἄνθρωπος **δὲν τὰ βλέπει καὶ ὁμῶς τὰ παραδέχεται**. Παραδείγματος χάριν, ποιὸς βλέπει τὸν **ἀέρα**; Καταλαβαίνουμε ὅτι ὑπάρχει ἀέρας, γιατί βλέπουμε στὰ δέντρα τὰ φύλλα νὰ σείωνται. Βλέπουμε ὅτι ὁ ἀέρας, ὅταν δυναμώσῃ, σπάει τὰ κλαδιά. Ὁ ἀέρας μπορεῖ ἀκόμη νὰ ξερριζώσῃ δέντρα, νὰ ὑψώσῃ τεράστια κύματα καὶ νὰ πνίξῃ καράβια, νὰ παρασύρῃ ἀνθρώπους, νὰ καταστρέψῃ σπίτια. Ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα λοιπὸν καὶ τὶς ἐνέργειες τοῦ ἀέρος, παραδεχόμεθα ὅτι ὑπάρχει ἀέρας. Ποιὸς ἀπὸ μᾶς εἶδε τὸ **μαγνητισμό**; Ἀκοῦμε ἢ διαβάζουμε γιὰ μαγνητισμό· ἀλλὰ τὴν οὐσία του δὲν τὴ βλέπουμε. Ὄταν ὁμως πλησιάσῃ κοντὰ στὸ μαγνήτη μιὰ βελόνα, θὰ δῆς ἀμέσως ὅτι τὴν τραβάει κοντὰ του. Ποιὸς ἀπὸ μᾶς εἶδε ἢ ποιὸς ἀπὸ τοὺς φυσικοὺς μπορεῖ νὰ μᾶς πῆ, τί εἶνε **ἠλεκτρισμός**; Κανεὶς δὲν εἶδε τὸν ἠλεκτρισμό· βλέπει ὁμως τὸ φῶς πού παράγει, τὶς μηχανὲς πού κινεῖ· κι ἅμα ἀγγίξῃς τὸ ἠλεκτρικὸ σύρμα, τινάζεσαι.

Δὲν τὰ βλέπουμε αὐτά, ἀλλὰ παραδεχόμεθα ὅτι ὑπάρχουν. Λοιπὸν, ἄπιστοι, ὅπως ἐσεῖς πιστεύετε ὅτι ὑπάρχει ἀέρας, μαγνητισμός, ἠλεκτρισμός, ἔτσι κ' ἐμεῖς πιστεύουμε ὅτι **ὑπάρχει Πνεῦμα ἅγιο**, ἕνα θεῖο πρόσωπο πού δὲν τὸ βλέπουμε, ἀλλὰ τοῦ ὁποίου προσώπου βλέπουμε τὶς ἐνέργειες.

Καὶ διαπιστώνουμε, ὅτι τὸ ἅγιο Πνεῦμα **ἔχει περισσότερες ἐνέργειες ἀπὸ ὅ,τιδήποτε ἄλλο**. Τέτοιες ἐνέργειες τοῦ ἁγίου Πνεύματος βλέπουμε σήμερα, τὴν ἡμέρα αὐτὴ τὴ μεγάλη καὶ ἐπίσημο τῆς Πεντηκοστῆς.

***

Ποιὸς εἶνε οἱ ἐνέργειες τοῦ ἁγίου Πνεύματος; Τὶς ἀκούσαμε, ἀγαπητοί μου.

● Πρώτη ἐνέργεια. Εἶνε γνωστὸ ὅτι, γιὰ νὰ μάθῃ κανεὶς μιὰ γλῶσσα χρειάζονται πολλὰ. Ὅσοι εἶνε γονεῖς, γνωρίζουν τί ἔξοδα χρειάζονται καὶ πόσο κοπιάζουν τὰ παιδιά τους σὲ φροντιστήρια καὶ σχολὲς γιὰ νὰ μάθουν μιὰ γλῶσσα. Μὰ ἐδῶ σήμερα βλέπουμε τοὺς μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ, πού ξέρανε μόνο τὴ μητρική τους γλῶσσα, ξαφνικὰ νὰ μιλοῦν ὄχι μιὰ καὶ δυὸ γλῶσσες, ἀλλὰ ὅλες τὶς γλῶσσες τοῦ κόσμου, καὶ νὰ μποροῦν νὰ συνεννοοῦνται ἄριστα μὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ξένους πού ἦταν στὰ Ἱεροσόλυμα. Γι' αὐτὸ ὅλοι ἀποροῦσαν καὶ λέγανε· «**Τί ἂν θέλοι τοῦτο εἶναι;**» (Πράξ. 2,12). Τί πράγμα εἶνε τοῦτο; Δὲν ὑπάρχει ἄλλη ἀπάντησι· αὐτὴ ἡ **ἔκτακτη γλωσσομάθεια** δὲν ἦταν ἀποτέλεσμα φοιτήσεως σὲ σχολὲς, ἦταν ἐνέργεια τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

● Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἔκτακτη γλωσσομάθεια, βλέπουμε καὶ κάτι ἄλλο. Οἱ ἀπόστολοι, οἱ ἀγράμματοι, διδάσκουν **μεγάλα καὶ ὑψηλὰ διδάγματα**. Ἄν οἱ φιλόσοφοι τοῦ ἀρχαίου κόσμου ἄκουγαν τὸν ἀπόστολο Πέτρο νὰ διδάσκῃ σὲ τέτοιο ὕψος, θὰ ἔλεγαν· Μὰ ποῦ τὰ ἔμαθαν

αὐτοὶ αὐτά; σὲ ποιά σχολή φοίτησαν. Αὐτοὶ διδάσκουν πράγματα ποὺ ἐμεῖς δὲν μπορέσαμε νὰ συλλάβουμε καὶ νὰ κατανοήσουμε.

● Καὶ μόνο γλωσσομάθεια καὶ ὑψηλὰ νοήματα; Θυμηθῆτε τὴ νύχτα τῆς Μεγάλης Πέμπτης. Ὁ Χριστὸς ἔμεινε μόνος. Οἱ μαθηταὶ του διασκορπίσθηκαν. Κι αὐτὸς ἀκόμη ὁ Πέτρος, ποὺ ἔλεγε Ἐγὼ οὐδέποτε θὰ σ' ἐγκαταλείψω (πρβλ. Ματθ. 26,33), τὸν ἀρνήθηκε καὶ μπροστὰ σὲ μιὰ ὑπηρέτρια εἶπε «*Οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον*», δὲν τὸν γνωρίζω (Ματθ. 26,72,74). Καὶ τώρα βλέπεις τὸν Πέτρο, ὄχι μπροστὰ σὲ μιὰ ὑπηρέτρια, ἀλλὰ μπροστὰ σὲ χιλιάδες κόσμο, μὲ παρρησία καὶ θάρρος, νὰ λέη κατ' ἐπανάληψιν σ' αὐτούς: Σεῖς φονεύσατε τὸν Χριστό, σεῖς εἴσθε οἱ φονεῖς τοῦ δικαίου ἐκείνου! (πρβλ. Πράξ. 2,23· 3,15· 4,10· 5,30). Πῶς ἐξηγεῖται αὐτὴ ἡ **μεγάλη μεταβολή**;

● Ἀλλὰ καὶ κάτι ἀκόμη ἔχουμε νὰ θαυμάσουμε σήμερα. Ἐνῶ ὁ Σωκράτης καὶ οἱ ἄλλοι φιλόσοφοι σ' ὅλη τὴ ζωὴ τους δὲν μπόρεσαν ν' ἀλλάξουν μιὰ ντουζίνα ἀνθρώπων, βλέπεις τὸν ἀπόστολο Πέτρο ν' ἀνοίγη τὸ στόμα του καὶ νὰ λέη λόγια ἀπλᾶ, ν' ἀπλώνη ἔτσι τὰ ἀποστολικά δίχτυα, καὶ νὰ πιάνωνται ὄχι ἓνα ἀλλὰ πλήθος ψάρια. Καὶ ὄχι ψάρια ποὺ πιάνονται εὐκόλα, ἀλλὰ ψάρια δύσκολα, ὅπως π.χ. ὁ Ἰσραηλικὸς λαός. Αὐτοὶ ποὺ ἦταν δυσμενῶς διατεθειμένοι ἀπέναντι τοῦ Χριστοῦ, αὐτοὶ ποὺ τὴ Μεγάλη Παρασκευὴ φώναζαν «*Σταύρωσον σταύρωσον αὐτόν*» (Λουκ. 23,21), τώρα τοὺς βλέπεις νὰ κλαῖνε, ν' ἀναστενάζουν καὶ νὰ ζητοῦν σωτηρία καὶ ἐπιστροφή στὸ Χριστό. Καὶ σὰν σήμερα, διὰ τῶν ῥημάτων τοῦ ἀποστόλου Πέτρου, πίστεψαν τρεῖς χιλιάδες ἄνθρωποι! Αὐτὴ ἡ **μυστηριώδης ἔλξις**, ποὺ ἐξήσκησε πάνω στὶς ψυχὲς ὁ ἀπόστολος Πέτρος ὁ ἀγράμματος, πῶς ἄλλως ἐξηγεῖται παρὰ ὡς ἐνέργεια τοῦ ἀοράτου ἁγίου Πνεύματος; Χωρὶς Πνεῦμα ἅγιο δὲν θὰ ὑπῆρχε Ἐκκλησία. Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο γέννησε τὴν Ἐκκλησία.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο εἶνε τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ τρία πρόσωπα τῆς ἁγίας Τριάδος. Τὸ πιστεύουμε, διότι τὸ ὁμολογοῦν οἱ προφῆτες, τὸ κηρύττει ἡ ἁγία Γραφή, βλέπουμε τὰ μεγάλα θαύματά του. Τὸ πιστεύουμε, διότι **κάθε μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας** εἶνε ἐνέργεια τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Δὲν ὑπάρχει μυστήριον χωρὶς Πνεῦμα ἅγιο. Καὶ γάμος καὶ βάπτισις καὶ θεία κοινωνία καὶ ἐξομολόγησις καὶ χειροτονία καὶ ὅ,τι ὑπάρχει μέσα στὴν Ἐκκλησία, εἶνε ἐνέργεια τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

* * *

Μὰ θὰ πῆ κάποιος·

–Καλὰ στὴν παλαιὰ ἐποχὴ· ἀλλὰ καὶ τώρα, ποὺ οἱ ἄνθρωποι προώδευσαν, **ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ Πνεῦμα ἅγιο**;

Τί εἶν' αὐτὸ ποὺ λέεις; Ναί· καὶ σήμερα, καὶ αὔριο, καὶ **πάντοτε** μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων **θὰ ἔχη ἡ ἀνθρωπότης τὴν ἀνάγκη τοῦ ἁγίου Πνεύματος**. Αὐτὸς ποὺ λέει, ὅτι σήμερα δὲν χρειάζεται ἅγιο Πνεῦμα, εἶνε σὰν νὰ λέη ὅτι, ἐπειδὴ προώδευσε ἡ γεωργικὴ ἐπιστήμη, τὰ δέντρα δὲν ἔχουν πλέον ἀνάγκη ἀπὸ νερό, ἀπὸ ἀέρα, ἀπὸ φῶς. Ὅσο καὶ νὰ προοδεύσῃ ἡ γεωπονικὴ ἐπιστήμη, τὸ φυτὸ πάντοτε θὰ χρειάζεται νερό, ἀέρα, ἥλιο. Ἔτσι καὶ κάθε ψυχὴ, κάθε ἄνθρωπος. Ὅσοδήποτε κι ἂν προοδεύσῃ, πάντοτε θὰ ἔχη ἀνάγκη ἀπὸ νερό ποὺ κελαρύζει καὶ ξεδιψᾷ, ὅπως λέει τὸ εὐαγγέλιο – δὲν εἶνε λόγια αὐτά, πρέπει νὰ τὰ αἰσθανθῆ κανεὶς. Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο εἶνε τὸ νεράκι ποὺ δροσιζεῖ (βλ. Ἰω. 7,37-39).

Ὅλοι ἔχουν ἀνάγκη τὸ πανάγιο Πνεῦμα, καὶ οἱ μικροὶ καὶ οἱ μεγάλοι. Ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ Πνεῦμα ἅγιο ἡ μάνα γιὰ ν' ἀναθρέψῃ τὸ παιδί της, ὁ δάσκαλος γιὰ νὰ διδάξῃ στὸ σχολεῖο, ὁ δικαστὴς γιὰ νὰ δικάσῃ δικαίως, ὁ κυβερνήτης γιὰ νὰ κυβερνήσῃ τὸ λαό του. Οἱ πάντες ἔχουν ἀνάγκη Πνεύματος ἁγίου. Τίποτε ἄλλο δὲν χρειάζεται ὁ κόσμος σήμερα, ἀδελφοί: **Πνεῦμα ἅγιο χρειάζεται**. Ἄς τὸ παρακαλέσουμε τὴν ἁγία αὐτὴ ἡμέρα νὰ ἔρθῃ καὶ νὰ σκηνώσῃ «*ἐν ἡμῖν*».

Νὰ συνεννοοῦμεθα ὅμως. Ποιοὶ εἶνε ἄξιοι τοῦ Πνεύματος τοῦ ἁγίου; Ἐμεῖς εἴμαστε ἄξιοι νὰ ῥθῆ μέσα στὴν καρδιά μας; **Εἴμαστε ἄξιοι**; Ρωτῶ τὸν ἑαυτό μου, ρωτῶ καὶ ὄλους. Κάποιος ἅγιος λέει· Ἡ μέλισσα πάει στὰ λουλούδια, ἡ μῦγα ἢ ἀκάθαρτη ἢ ἡ σφήκα πάει στὰ κρέατα τὰ σάπια. Ἡ μέλισσα, τὸ εὐγενὲς ἔντομο, πηγαίνει ὅπου ὑπάρχει εὐώδης ὀσμὴ· σὲ ἀκαθαρσία δὲν πλησιάζει. Καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο εἶνε σὰν τὴ μέλισσα. Ὅπου ὑπάρχει ἀκαθαρσία, σαπῆλα καὶ διαφθορά, ἐκεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο δὲν πηγαίνει.

Ἄς ἔχουμε πόθο νὰ ῥθῆ στὴν καρδιά μας τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο. Κι ὅταν ἔρθῃ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο, τότε πραγματικῶς μέσ' στὶς καρδιές μας καὶ μέσ' στὰ σπίτια μας καὶ μέσ' στὸ ἔθνος μας θὰ δοῦμε μιὰ **μεταβολὴ** μεγάλη. Καὶ τότε κ' ἐμεῖς θὰ θαυμάσουμε καὶ θὰ ποῦμε: Δόξα τῷ Θεῷ· δόξα τῷ Πατρί, δόξα τῷ Υἱῷ, δόξα τῷ ἁγίῳ Πνεύματι· δόξα τῇ ἁγίᾳ Τριάδι! ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Κ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 984 ²	Κυριακὴ Ἁγ. Πάντων (Ἐβρ. 11,33 – 12,2) 15 Ἰουνίου 2025	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Ἐμπαιγμός

«Ἐτεροι δὲ ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πείραν ἔλαβον...»
(Ἐβρ. 11,36)

Τὸ σημερινὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα, ἀγαπητοί μου, ἱστορεῖ τὴν **ἄθλησι καὶ τὰ μαρτύρια τῶν ἁγίων Πάντων**. Ποιὸς δὲν θαυμάζει τὴν καρτερία τους;

Μὴ λησμονοῦμε ὅμως, ὅτι οἱ σωματικοὶ πόνοι ποὺ ὑπέμειναν ἦταν ἓνα μέρος μόνο τοῦ μαρτυρίου τους. Οἱ ἅγιοι Πάντες εἶχαν κ' ἕναν ἄλλο πόνο νὰ ὑπομείνουν. Καὶ αὐτὸς εἶνε **ὁ ἐμπαιγμός**. Γι' αὐτὸ τώρα δὲν θὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὰ φοβερὰ σωματικά τους μαρτύρια. Θὰ σᾶς μιλήσω μόνο γιὰ τὸν ἐμπαιγμό, γιὰ τὴν **κοροϊδίᾳ**, ποὺ ὑπέμειναν οἱ ἅγιοι Πάντες, σύμφωνα μ' αὐτὰ ποὺ λέει ὁ σημερινὸς ἀπόστολος.

***

«Ἐμπαιγμῶν», λέει, «καὶ μαστίγων πείραν ἔλαβον» (Ἐβρ. 11,36), δοκίμασαν δηλαδὴ τὸν ἐμπαιγμό. Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ ἐμπαιγμός; Ἄν ἀνοίξουμε τὴν Παλαιὰ Διαθήκη, θὰ δοῦμε ὅτι πολλοὶ ἱεροὶ ἄνδρες ἔγιναν **ἀντικείμενο γελοιοῦτος καὶ χλευασμοῦ**.

● Παράδειγμα πρῶτο **ὁ Νῶε**. Ἦταν δίκαιος. Πίστευε στὸ Θεὸ καὶ ἔλεγε στοὺς συγχρόνους του νὰ παύσουν ν' ἁμαρτάνουν. Ἐκεῖνοι τὸν ἐνέπαιζαν, τὸν κοροϊδεύαν. Κι ὅταν ὁ Νῶε τοὺς εἶπε ὅτι ἔρχεται τιμωρία καὶ τὸν εἶδαν νὰ φτειάχνη καράβι στὴν ξηρὰ, αὐτοὶ διασκέδαζαν καὶ ἔλεγαν· Τρελλάθηκε ὁ Νῶε...

● Ἐνεπαίχθη λοιπὸν ὁ Νῶε ἀπὸ τὴν γενεὰ του τὴν ἄπιστη καὶ διεφθαρμένη. Ἐνεπαίχθη ἐπίσης **ὁ Λῶτ** ὁ δίκαιος μέσα στὰ Σόδομα καὶ Γόμορρα.

● Ἐνεπαίχθη ἀκόμη **ὁ Ἰώβ**. Ὅταν τὸν εἶδαν φτωχό, δυστυχισμένο, ἄρρωστο, τοῦ εἶπαν· Τί σὲ ὠφέλησαν οἱ δικαιοσύνες σου καὶ ἡ πίστι σου;... Κι αὐτὴ ἀκόμα ἡ γυναίκα του τοῦ εἶπε τὸν πιὸ πικρὸ λόγο· «Βλαστήμα τὸ Θεό, καὶ πέθανε». Αὐτὸς ὅμως ἀπήντησε· Γυναίκα ἄφρον, ὄχι μόνο δὲν τὸν βλαστημῶ, ἀλλὰ καὶ

τὸν ὑμνῶ καὶ τὸν δοξάζω. «*Εἶη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος*» (βλ. Ἰωβ 1,21). Ἐνεπαίχθη, μὰ αὐτὸς δὲν γόγγυσε, ἀλλὰ δοξολόγησε τὸ Θεό.

● Ἐνεπαίχθη καὶ **ὁ Δαυὶδ** ἀπὸ καθάρματα τῆς ἐποχῆς του ὅπως ὁ Σεμεὶ, ποὺ τὸν ὕβριζε καπηλικῶς. Ἐνεπαίχθησαν δηλαδὴ ὅλοι οἱ προφῆτες. Δὲν ὑπάρχει δίκαιος τῆς παλαιᾶς διαθήκης ποὺ νὰ μὴν ἐνεπαίχθη ἀπὸ τοὺς συγχρόνους του.

Ἄλλὰ γιατί πᾶμε μακριά; Ποιὸς εἶνε, ἀδελφοί μου, ὁ ἀρχηγός μας; ποιὸς εἶνε τὸ Ἄλφα καὶ τὸ Ὁμέγα γιὰ μᾶς; Εἶνε **ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός**. Ἦ λοιπὸν, τί τοῦ ἔκανε ὁ κόσμος; τοῦ ἔστρωσε λουλούδια νὰ περάσῃ; Ἐνεπαίχθη καὶ ὁ Χριστός. Καὶ ἐνεπαίχθη ὅσο κανεῖς ἄλλος στὸν κόσμο. Οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ φαρισαῖοι ἀνοίξαν τὰ στόματά τους καὶ τί δὲν εἶπαν ἐναντίον του! Ποιὸν πιστεύετε; ἔλεγαν στὸ λαό· αὐτόν; αὐτὸς εἶνε «*υἱὸς τοῦ τέκτονος*», παιδί τοῦ μαραγκοῦ (Ματθ. 13,55). Τί τὸν πιστεύετε αὐτόν; εἶνε «*φίλος τελῶνων καὶ ἁμαρτωλῶν*», εἶνε «*φάγος καὶ οἰνοπότης*», ἀκόμα καὶ «*δαιμόνιον ἔχει*» (Ματθ. 11,19)· αὐτὸς δηλαδὴ, ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀγγέλων, ὠνομάστηκε ἀρχηγὸς τῶν δαιμόνων (πρβλ. Ματθ. 9,34-12,24. Μάρκ. 3,22. Λουκ. 11,15). Καὶ σὲ μιὰ περίπτωση εἶπαν, ὅτι «*τρελλάθηκε*» (Μάρκ. 3,21)!

Ἄλλὰ ἢ κατ' ἐξοχὴν ἡμέρα τῶν ἐμπαιγμῶν, τῆς ἐξουθενώσεως καὶ τοῦ ἐξευτελισμοῦ τοῦ Χριστοῦ εἶνε ἡ **Μεγάλῃ Παρασκευῇ**. Τότε οἱ Ἰουδαῖοι μαζεύτηκαν κάτω ἀπὸ τὸ πραιτώριο, κι ὅταν ὁ Χριστὸς εἶπε ὅτι, Ἐγὼ εἶμαι βασιλεὺς ἀλλὰ πολὺ διαφορετικὸς ἀπὸ τοὺς βασιλιᾶδες τοῦ κόσμου («*ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου*» Ἰω. 18,36), τότε τὸν πῆραν οἱ στρατιῶτες καὶ ἀφοῦ τὸν ἐγδυσαν τοῦ φόρεσαν μιὰ ψεύτικη χλαμύδα. Ἐπάνω στὸ κεφάλι του, ἀντὶ νὰ βάλουν στέμμα, ἔβαλαν ἓνα ἀγκάθινο στεφάνι. Στὸ χέρι τοῦ ἔδω-

σαν ένα καλάμι, και κατόπιν γονάτισαν μπροστά του περιπαικτικά. Τὸν ἔφτυναν, τὸν βλαστημοῦσαν και τοῦ ἔλεγαν «*Χαῖρε, ὁ βασιλεύς*» ἡμῶν (Ματθ. 27,29. Μάρκ. 15,18. Ἰω. 19,3). Κι ὅταν ἀνέβηκε ἐπάνω στοῦ σταυροῦ, περνοῦσαν ἀπὸ κάτω και τὸν ἔφτυναν μικροὶ - μεγάλοι. Τὸν ἔφτυναν ἀκόμα κι αὐτοὶ οἱ συγκατάδικοί του· «*Τὸ δ' αὐτὸ και οἱ λησταὶ οἱ συσταυρωθέντες αὐτῷ ὠνειδίζον αὐτόν*», τὸν ἐνέπαιζαν (Ματθ. 27,44. Μάρκ. 15,32).

Ἰδοὺ λοιπὸν, ἀγαπητοί μου, ὅτι και αὐτὸς ὁ Χριστός, ὁ **ἀρχηγὸς τῆς πίστεώς μας**, μέσα στὸν ἄπιστο και διεφθαρμένο κόσμο ἔγινε ἀντικείμενο χλευασμοῦ, ἐξευτελισμοῦ και ὄνειδισμοῦ.

* * *

Και μέχρι σήμερα ἐξακολουθεῖ ὁ ἐμπαιγμός. Ναί, ἀδελφοί μου· ἐμπαίζονται τὰ ὄσια και ἱερά, ἐμπαίζονται οἱ εὐσεβεῖς. Δὲν τὸ καταλάβαμε σὲ ποιά ἐποχὴ ζοῦμε. Τὰ εἶπε ὁ Θεός. Ἀγοράστε Ἀποκάλυψη και διαβάστε, νὰ δῆτε σὲ ποιά χρόνια εἴμαστε. Εἶνε τὰ χρόνια τοῦ Νῶε, («*ὡςπερ αἱ ἡμέραι τοῦ Νῶε*» Ματθ. 24,37), τὰ χρόνια τοῦ Λώτ, τὰ χρόνια ποὺ μᾶς περιμένει ἡ μεγάλη καταστροφὴ γιὰ ὅλες τὶς ἀμαρτίες και τοὺς ἐμπαιγμούς μας.

Κοιτάξτε νὰ δῆτε. Ἐὰν **ἕνας νέος** εἶνε μοντέρνος, πηγαίνει στὰ κέντρα διασκεδάσεως, περνᾷ τὶς νύχτες του μὲ γυναῖκα ἀμαρτωλά, ἔχη τὸ σπίτι του μόνο ὡς ξενοδοχεῖο ὕπνου και φαγητοῦ, τρέχη στὰ γῆπεδα και δίνη κλωτσιές στὴ μπάλλα, αὐτὸς θεωρεῖται σπουδαῖος και ὄλοι τὸν χειροκροτοῦν. Ἐὰν ἕνας νέος ἀγαπᾷ τὴ μάνα και τὸν πατέρα του, γυρίζει στὸ σπίτι μόλις βραδιάση, κρατᾷ τὸ Εὐαγγέλιο στὰ χέρια του, αὐτὸν ὄλοι τὸν κοροϊδεύουν· Ὡ τὸν καλόγερο! λένε. Τὸν τεντυμπὸν τὸν ὑψώνουν μέχρι τρίτου οὐρανοῦ· τὸ παιδί ποὺ πιστεύει στὸ Θεὸ ζητοῦν νὰ τοῦ ρίξουν χιόνι και νὰ τὸν ἐξουθενώσουν. Ἐὰν **μία νέα** εἶνε μοντέρνα, ἐὰν τώρα τὸ καλοκαίρι πετᾷ τὰ ροῦχα της και ἐκθέτη τὶς σάρκες της σὰν τὰ κρέατα ποὺ κρεμᾶνε στὰ κρεοπωλεῖα, ἐὰν τρέχη στὰ κέντρα, στὰ πάρτυ και στὰ χοροδιδασκαλεῖα, ὁ κόσμος τὴ θαυμάζει και λέει· Τί μοντέρνο και προωδευμένο κορίτσι!... Ἐὰν **μία κόρη** ντύνεται σεμνά, πιστεύη στὸ Χριστό, πηγαίνει στὴν ἐκκλησία, λατρεύη τὸ Θεὸ και προσκυνᾷ τοὺς ἀγίους, τότε λένε· Ὡ τὴν «παπαδιά», τὴν καθυστερημένη!... Στὴ γενεὰ μας λοιπὸν **ἐμπαίζεται ὁ εὐσεβὴς και τιμᾶται ὁ ἀσεβής**.

Ἐὰν μπητε σὲ λεωφορεῖο ἢ καράβι ἢ ἀεροπλάνο και κάνετε τὸ **σταυρὸ** σας, θὰ γελά-

σουν οἱ μοντέρνοι. Ἐὰν καθήσετε στὸ ἐστιατόριο και κάνετε τὸ σταυρὸ σας, θὰ σᾶς εἰρωνευθοῦν.

Στὰ παλιὰ τὰ εὐλογημένα χρόνια, ὅταν ἔβλεπαν παπᾶ στὸ δρόμο, ἔτρεχαν και φιλοῦσαν τὸ χέρι του. Τώρα, **μόλις παρουσιαστῆ παπᾶς, τὸν χλευάζουν** και κάνουν ἀπρεπεῖς χειρονομίες. Ἀλλὰ θὰ ῥθῆ ὥρα ποὺ ἡ Ἑλλάς δὲν θὰ ἔχη παπαδες. Γιατί ὁ νέος νὰ γίνη παπᾶς; γιὰ νὰ τὸν ἐμπαίξῃς ἐσὺ και νὰ τὸν ἐξευτελίξῃς μὲ τὶς ἀίσχρὲς χειρονομίες σου;

Τὸ προεῖπε ἡ Γραφή· Θὰ παρουσιαστοῦν «*ἐμπαῖκται*» (Ἰ Πέτρ. 3,3. Ἰουδ. 18)! Και ἰδοὺ, **γέμισε ὁ κόσμος ἐμπαῖκτες**. Κοροϊδεύουν τὰ ὄσια και τὰ ἱερά.

Σὲ κάποια ἐνορία ἐώρταζε ὁ ναός, και βγῆκαν μὲ τὰ ἐξαπτέρυγα νὰ κάνουν **λιτανεῖα συνοδεία τῆς μουσικῆς τοῦ δήμου**. Και ἐνῶ ἔψαλλαν τὰ ἐκκλησιαστικὰ ᾄσματα και ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν ἱερά, και ἐνῶ ὄλοι ἔπρεπε τὴν ὥρα ἐκείνη νὰ παρακαλοῦν τὸ Θεὸ νὰ μᾶς λυπηθῆ και νὰ μὴ ρίξη φωτιά νὰ μᾶς κάψῃ γιὰ τὶς πορνεῖες τὶς μοιχεῖες και τὶς βλαστήμιες μας· τὴν ὥρα ἐκείνη, ποὺ ὁ λαὸς συνώδευε τὴν εἰκόνα, κάποιος «σφύριξε» τὴν εἰδοση, ὅτι νίκησε μία ὁμάδα στὸ φουτ-μπῶλ. Τότε ἡ μουσικὴ τοῦ δήμου ἀλλάζει ἀμέσως «σκοπὸ» και ἀρχίζει νὰ παίξῃ μιὰ κοσμικὴ μελωδία, ἐνῶ διαρκοῦσε ἀκόμα ἡ λιτανεῖα και ἐνῶ συνώδευαν τὴν ἱερὰ εἰκόνα! Καταντήσαμε ἐμπαῖκτες...

Στὰ χρόνια αὐτά, ἀδέρφια μου, «**στῶμεν καλῶς**»! Μέσα στὴ γενεὰ μας αὐτῇ, γενεὰ Σοδόμων και Γομόρρας, γενεὰ ἀπίστων και διεφθαρμένων ἀνθρώπων, γενεὰ πονηρὰ και διεστραμμένη ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρο, «**στῶμεν καλῶς**»! Σὰν στρατιώτης ποὺ κρατᾷ τὴ σημαία τοῦ Χριστοῦ, ἂς σταθοῦμε καλῶς!

Κι ἂν ἀκόμα μείνης ἕνας, ἀδελφέ μου, μὴν ἀπογοητευθῆς. Κι ἂν ἀκόμα ὄλη ἡ πόλις ἢ τὸ χωριὸ σου, μὲ τόσους κατοίκους, ἀρνηθοῦν τὸ Χριστό, σὺ μὴν τὸν ἀρνηθῆς. Κι ἂν ἀκόμη πάνω στὸ κάθε σπίτι ὑψωθῆ ἡ παντιέρα τοῦ διαβόλου, στὸ δικό σου τὸ σπίτι νὰ μὴν ὑψωθῆ. **Ἐνας νὰ μείνης, πίστευε στὸ Θεό!** Γιατί μπορεῖ νὰ εἶνε ψέματα τὰ ἄστρα, ψέματα ὁ ἥλιος, ψέματα ὁ κόσμος, ψέματα και οἱ βασιλιᾶδες, ψέματα τὰ παλάτια, ὅλα νὰ εἶνε ψέματα· ἕνα δὲν εἶνε ψέμα, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός· ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε και ὑπερευφουτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(f) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

Μέρος ἀπομαγνητοφωνημένης ὁμιλίας, ποὺ ἔγινε στὸν ἰ. ναὸ Ἁγ. Παντελεήμονος Τράχωνος - Γλυφάδας (σήμερα Ἀλιμίου τῆς ἰ. μητροπόλεως Ν. Σμύρνης) τὴν 9-6-1963. Καταγραφή, διαίρεσις και σύντμησις 22-6-2003, ἐπανέκδοσις 4-5-2014. Τὴν ὁμιλία αὐτὴ μπορεῖτε νὰ ἀκούσετε χωρὶς περιοκτὲς στὸ cd 80β' Α τῆς σειρᾶς «ΦΩΝΗ ΒΟΩΝΤΟΣ» (πληροφορίες στὸ τηλ. 23850-28868)

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύνλογο Κυριακῆ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1083²

Κυριακή Β' (Β' Ματθ.) (Ῥωμ. 2,10-16)
22 Ἰουνίου 2025

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Συνειδήσις

«...Οἷτινες ἐνδείκνυνται τὸ ἔργον τοῦ νόμου γραπτὸν ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν, συμμαρτυρούσης αὐτῶν τῆς συνειδήσεως καὶ μεταξὺ ἀλλήλων τῶν λογισμῶν κατηγορούντων ἢ καὶ ἀπολογουμένων» (Ῥωμ. 2,15)

Αὐτά, ἀγαπητοί μου, εἶνε λόγια τοῦ ἀποστόλου πού ἀκούσαμε σήμερα. Λόγια πού δὲν ὑπάρχει ζυγαριὰ νὰ τὰ ζυγίση. Εἶνε χρυσάφι, ἀκριβὰ νομίσματα. Ἄλλὰ πρέπει νὰ τὰ κάνουμε λιανὰ, νὰ τὰ ἐξηγήσουμε.

***

Ἐάν, ἀγαπητοί μου, ὑπάρχη μιὰ ἀλήθεια πού λάμπει σὰν τὸν ἥλιο, αὐτὴ εἶνε ὅτι **ὑπάρχει Θεός**. Ἀποδείξεις; Ἀναρίθμητες. Ἀπόδειξις ὅτι ὑπάρχει Θεός εἶνε **τὰ ἔργα του**. Ὁ ἥλιος π.χ., πού εἶνε ἕνα τεράστιο ἀνεξάντλητο ἐργοστάσιο ἠλεκτρισμοῦ· τὸ φεγγάρι, πού φωτίζει γλυκὰ τὴ νύχτα· τὰ ἀμέτρητα ἀστέρια τοῦ στερεώματος· ἡ γῆ αὐτὴ πού κατοικοῦμε μὲ ὅλο τὸν πλοῦτο της· ἡ θάλασσα ἢ μεγάλη, πού εἶνε γεμάτη ψάρια· ἡ ξηρὰ ὅπου φυτρῶνουν τόσα φυτὰ καὶ ζοῦν τόσα ζῶα μικρὰ καὶ μεγάλα· τί λέω; ἕνα κουκκί ἄμμου, ἕνα μόριο τῆς ὕλης πού δὲν τό ἔχουμε γιὰ τίποτα, κλείνει μέσα του τέτοια δύναμι, πού μπορεῖ νὰ κινήση ἕνα ὑπερωκεάνιο ἢ νὰ τρυπήση ἕνα βουνό. Ὅλα λοιπὸν κηρύττουν τὴν ὕπαρξι τοῦ Θεοῦ. «Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε· πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας» (Ψαλμ. 103,24).

Ἄλλὰ καὶ ἂν ἀκόμα δὲν ὑπῆρχαν ὅλα αὐτά, ἔφτανε, ἀγαπητοί μου, ἕνα καὶ μόνο πρᾶγμα ν' ἀποδείξη ὅτι ὑπάρχει Θεός. Εἶνε **μιὰ φωνή**. Ποιός δὲν τὴν ἔχει ἀκούσει; Κι ὁ φτωχός κι ὁ πλούσιος, κι ὁ ἐγγράμματος κι ὁ ἀπαίδευτος, ὁ κάθε ἄνθρωπος. Εἶνε φωνὴ πού δὲν ἔρχεται οὔτε ἀπ' τὰ οὐράνια οὔτε ἀπ' τὰ βάθη τῆς γῆς· ἔρχεται μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά. Ἡ μυστηριώδης αὐτὴ φωνὴ πού μᾶς κάνει νὰ συγκλονιζώμεθα, ἢ ἀνερμήνευτος αὐτὴ φωνὴ πού κάνει νὰ σειῶνται θρόνοι, λέγεται **συνείδησις**.

Γιὰ τὴν συνείδησις ὁμιλεῖ σήμερα ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Ἄν πᾶμε, λέει, καὶ στὰ ἔθνη ὅπου δὲν πάτησε κήρυκας καὶ δὲν ἀκούστηκε

ἡ ἀλήθεια, κ' ἐκεῖ ἀκόμα, **στοὺς ἀγρίους**, χωρὶς νὰ ἔχουν ἀκούσει τὸ εὐαγγέλιο, θὰ βροῦμε μέσα τους νὰ ὑπάρχη κάτι· καὶ αὐτὸ εἶνε ἡ συνείδησις, πού τοὺς κάνει νὰ ἐκτελοῦν κι αὐτοί, ἔστω ὑποτυπωδῶς, τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

—Μὰ **τί εἶνε** αὐτὴ ἡ συνείδησις;

Ἄνθρωπε, **κάνεις τὸ καλό**; Δίνεις ἕνα ποτήρι νερὸ σ' ἕνα διψασμένο; Μοιράζεσαι τὸ ψωμί σου μὲ κάποιον πού πεινᾷ; Δείχνεις τὸ δρόμο σ' ἕνα τυφλό; Πᾶς στὸ νοσοκομεῖο ἕνα μπουκέτο λουλούδια σ' ἕναν ἄρρωστο; Ἐπισκέπτεσαι στὴ φυλακὴ ἕνα κρατούμενο πού ὄλοι τὸν ἔχουν ἐγκαταλείψει; Ὑποστηρίζεις στὸ δικαστήριον τὸ φτωχαδάκι, πού εἶνε ἔτοιμοι νὰ τὸ φᾶνε οἱ ἰσχυροὶ τῆς ἡμέρας; Βλέπεις ἄνθρωπο πού τὸν παρέσυρε τὸ ποτάμι ἢ τ' ἀφρισμένα κύματα τῆς θαλάσσης, καὶ πέφτεις νὰ τὸν σώσης;... Κάνεις ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ καλά; Προσπαθεῖς νὰ τηρήσης τὸ θεῖο νόμο, νὰ ἐκτελέσης τὰ καθήκοντα ἀπέναντι στὸν ἑαυτό σου, στὴν οἰκογένειά σου, στὴν πατρίδα, ἀπέναντι στὸ Θεό; Ἔ, ὅταν τὰ κάνης αὐτά, μέσ' στὴν καρδιά σου αισθάνεσαι — τί; Ἄς φωνάζουν οἱ ἄπιστοι, ἄς λένε ὅ,τι θέλουν, — ἐδῶ πῶς τὸ ἐξηγοῦν· ἅμα κάνης τὸ καλό, τὸ βράδου ἐκεῖνο κοιμᾶσαι ἡσυχος. Ἄς μὴν ἔχης στρώμα, ἄς ξαπλώσης πάνω στὴν ἄμμουδιὰ καὶ στὰ χαλίκια· **παράδεισο ἔχεις μέσα σου**. Γιατὶ ἀκοῦς μιὰ φωνὴ ἀπὸ μέσα σου σὰν οὐράνια μουσική, σὰν νὰ κελαηδοῦν χιλιάδες ἀηδόνια καὶ νὰ λένε· **Δόξα σ' αὐτὸν πού κάνει τὸ καλό!** αὐτὸ δηλαδὴ πού λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος· «**Δόξα καὶ τιμὴ καὶ εἰρήνη παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ τὸ ἀγαθόν**» (Ῥωμ. 2,10).

Ἄλλὰ δὲν κάνεις τὸ καλό; Ἐλεύθερος εἶσαι. **Κάνεις τὸ κακό**; Ποιό κακό; Ἄντὶ νὰ βοηθᾷς τὸν ἄλλο, ἀρπάζεις ἀπ' τὸ στόμα του τὸ λίγο ψωμί πού ἔχει; Ἀποφεύγεις νὰ βοηθή-

σης τὸ δυστυχισμένο; Εἶσαι τεχνίτης καὶ δὲν θέλῃς νὰ μάθῃς στὸν ἄλλο τὴν τέχνη σου; Ξέρεις τὸ φυλακισμένο καὶ δὲν πηγαίνεις νὰ τὸν ἐπισκεφθῆς; ἢ τὸν ἄρρωστο καὶ δὲν τὸν πλησιάζεις; ἢ μολύνεις τὸ κορμί σου, ποῦ σοῦ τὸ ὄρωσε ὁ Θεὸς νὰ ἔναι μιὰ καθαρὴ λαμπάδα ποῦ θὰ προσφέρῃς στὸν Κύριο; (μερικοὶ τάζουν λαμπάδες σὰν τὸ μπόϊ τους· ἢ καλύτερη λαμπάδα ποῦ θέλει ὁ Θεὸς εἶναι τὸ σῶμα μας) Μολύνεις λοιπὸν τὸ κορμί μὲ πορνείες, μοιχεῖες, ἀκαθαρσίες; Μπαίνεις στὸ σπίτι τοῦ ἄλλου καὶ ἀτιμάζεις τὴ γυναῖκα ἢ τὸ κορίτσι του; Πᾶς στὸ δικαστήριον καὶ ἀπλώνεις τὸ βρωμερό σου χέρι πάνω στὸ Εὐαγγέλιον καὶ παίρνεις ψεύτικο ὄρκον, καὶ κλείνεις τὸν ἄθῳ στὴ φυλακὴ καὶ βγάζεις ἔξω τὸν ἐγκληματία; Ἀρπάζεις, κλέβεις, μολύνεις τὰ χέρια σου μὲ ἀδικίες; Μολύνεις τὴ γλῶσσα σου μὲ ψέματα, κατακρίσεις, συκοφαντίες καὶ διαβολές; Μολύνεσαι μὲ τὸ φοβερότερο ἁμάρτημα, τῆς βλασφημίας; Ἀμελεῖς τὰ καθήκοντά σου; Χτυπάει ἢ καμπάνα τὴν Κυριακὴ κ' ἐσὺ πᾶς γιὰ κυνήγι ἢ ψάρεμα, ἢ πᾶς ἐκδρομῇ, καὶ στὴν ἐκκλησίαν δὲν πατᾶς παρὰ μόνον ἂν ἔχη κανένα μνημόσυνο; (Ἄλλὰ κάθε Κυριακὴ εἶναι μνημόσυνο, τὸ μνημόσυνο τοῦ Χριστοῦ· αὐτὸ σημαίνουν τὰ λόγια τῆς θείας Λειτουργίας «*Μεμνημένοι τοίνυν ... τοῦ σταυροῦ, τοῦ τάφου, τῆς τριήμερου ἀναστάσεως, τῆς εἰς οὐρανοὺς ἀναβάσεως...*»). Ἔρχονται οἱ μεγάλες μέρες καὶ δὲν πᾶς νὰ ἐξομολογηθῆς τὰ ἁμαρτήματά σου, καὶ ζῆς μιὰ ζωὴ χωρὶς Θεό; Τότε, ἅμα κάνῃς τὸ κακό, μέσα σου **ἔχεις στενοχώρια**. Δὲν πᾶ' νὰ ξαπλώνης σὲ πουπουλένια στρώματα, δὲν πᾶ' νὰ κατοικῆς σὲ παλάτια, δὲν πᾶ' νὰ ἔχῃς τοῦ κόσμου τὰ χρήματα; **Δυστυχισμένος εἶσαι**. Ὅπως λέει ὁ ἀπόστολος, «*θλίψεις καὶ στενοχωρία*» **πάνω σ' αὐτὸν «ποῦ κατεργάζεται τὸ κακό»** (ἔ.δ. 2,9).

Λένε γιὰ κάποιον ποῦ σκότωσε τὸν ἀδερφό του κ' ἔγινε αὐτὸς βασιλιάς, ὅτι πῆγε νὰ κοιμηθῆ. Τὰ μεσάνυχτα, ἀκούει κάτι καὶ βλέπει μιὰ σκιά. Ἦταν ἡ σκιά τοῦ ἀδερφοῦ του· κρατοῦσε στὰ χέρια του ἓνα ποτήρι γεμάτο αἷμα, τὸν πλησίασε καὶ τοῦ ἔλεγε: **Ἀδελφέ, «πίε τὸ αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ σου!»**. Δὲν μπόρεσε νὰ ἤσυχάσῃ.

Φοβερό πρᾶγμα ἡ συνειδήσι. Γι' αὐτὸ εἶπα· φτάνει αὐτὴ ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ὑπάρχει Θεός.

* * *

Ἀδελφοί μου· σήμερα ὅλα φαίνονται διαλυμένα. Οἱ ἔμποροι σοῦ λένε· Κρίσι στὸ ἐμπόριο... Οἱ ναυτικοί· Κρίσι στὰ καράβια... Οἱ τραπεζίτες· Κρίσι στὸ χρηματιστήριον... Οἱ διπλω-

μάτες τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν· Διεθνῆς κρίσις... Ὑπάρχει βέβαια καὶ ἐμπορικὴ κρίσις, καὶ ναυτιλιακὴ κρίσις, καὶ οἰκονομικὴ κρίσις, καὶ παγκόσμιος κρίσις. Ἀλλὰ πίσω ἀπ' ὅλα αὐτά, ἀδέρφια μου, εἶναι ἡ **κρίσις τῆς συνειδήσεως!** Ζοῦμε στὴν πιὸ φοβερὴ ἐποχὴ ἀπὸ ἠθικῆς καὶ θρησκευτικῆς πλευρᾶς. Ὁ διάβολος σφυρίζει στ' αὐτιά ὄλων· Δὲ βαριέσαι! μιλᾶς σήμερα γιὰ συνειδήσι; ποιός μπορεῖ νὰ ζήσῃ μὲ τὸ Εὐαγγέλιον;... Καὶ στὸ φτωχαδάκι λέει· –Δὲ βαριέσαι, καημένε! δὲ βλέπεις τὸν ἄλλο ποῦ ὄχι ἀπλῶς πλούτισε, ἀλλὰ ἔγινε μεγάλος ἐφοπλιστής;... Ἔρχεται καὶ στὴν τίμια κόρη καὶ τῆς λέει· –Τί κάθεσαι ἐσὺ ἔτσι; βγές, διασκέδασε, ξεγυμνώσου. Τί κέρδισες μὲ τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὴν ἐκκλησίαν; Δὲ βλέπεις τὴν ἄλλη;... Στὸν ἐργάτη λέει· –Τί πᾶς μὲ τὸ σταυρό; Πάρε στὰ χέρια δυναμίτες καὶ τίναξέ τους στὸν ἄερα... Καὶ στὸν καθένα λέει· –Δὲν ὑπάρχει τίποτα, μὴν ἀκοῦς παπᾶδες. Ὑλῃ καὶ μόνο ὕλη· τί θὰ πῆ συνειδήσι, τί θὰ πῆ Θεός;...

Ἀδελφοί μου· «*ὅσοι πιστοί*», «*στῶμεν καλῶς!*». Ἄς μὴ πιστεύουν οἱ ἄπιστοι· δικαίωμά τους. Ἐμεῖς νὰ σταθοῦμε στὰ πόδια μας εὐλκρινεῖς, μὲ **συνείδησι Θεοῦ**. Προτιμότερο τίμιοι μὲ τὸ Χριστό, παρὰ κλέφτες μὲ τὸ διάβολο. Κ' ἐσὺ κορίτσι μου, προτιμότερο ταπεινὴ καὶ ἀγνή σὰν τὴν Παναγία, παρὰ μιὰ στολισμένη πόρνη. Νὰ μείνουμε κοντὰ στὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Κι ἂν ἀκόμα ὁ διάβολος μᾶς στρώσῃ δρόμον μὲ χρυσάφι, ἐμεῖς νὰ προτιμήσουμε τὸ στενὸ μονοπάτι τοῦ Χριστοῦ μας.

Εὐχομαι ὅλοι ν' ἀποκτήσουμε καὶ νὰ φυλάξουμε **καθαρὴ συνειδήσι**. Μὴν κάνουμε τίποτα ἀντίθετον μὲ τὴ φωνὴ τῆς. Νὰ τὴ ρωτᾶμε καὶ νὰ τὴν ἀκοῦμε. Διαφορετικά, ἡ συνειδήσι εἶναι σαράκι ποῦ τρώει τὸν ἄνθρωπον ὅπως τὸ σκουλήκι τὸ δέντρο· εἶναι κεντρὶ ποῦ πληγώνει χειρότερα ἀπὸ τὸ σκορπιό· εἶναι φίδι ποῦ δαγκώνει· εἶναι σπαθὶ πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι· ἢ συνειδήσι εἶναι εἰσαγγελεὺς ποῦ ἀπευθύνει κατηγορῶ.

Ἄς προσέξουμε λοιπὸν, ἀδελφοί μου. Ἄς ζήσουμε μὲ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ. Ἄς κρατήσουμε τὴν ὀρθόδοξον πίστι. Μὴ δώσουμε τὴν ψυχὴν μας. Κι ἂν ἀκόμη ὁ διάβολος μᾶς προσφέρῃ τὰ πλούτη τοῦ κόσμου, ἐμεῖς φτωχοὶ πάνω στὰ βράχια μας –ἢ Ἑλλάς ὑπῆρξε πάντοτε φτωχή–, μὴ ξεπουλήσουμε τὴν τιμὴν μας. **Χίλιες φορές φτωχοὶ μὲ τὸ Χριστὸ παρὰ ἑκατομμυριοῦχοι μὲ τὸν διάβολο**. Δὲν θέλουμε τὰ ἑκατομμύριά του. Νὰ μείνουμε ὡς τὸ τέλος μὲ **ἀγαθὴ συνείδησι**, δοξάζοντες Πατέρα, Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα εἰς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΑ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1849

Τῶν ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου
Κυριακὴ 29 Ἰουνίου 2025

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Τὸ ὄραμα τῆς Δαμασκοῦ

«Σαοὺλ Σαοὺλ, τί με διώκεις;» (Πράξ. 9,5)

Ἄν ὑπάρχει, ἀγαπητοί μου, ἓνα ὄνομα, τὸ ὁποῖο ἐμεῖς οἱ Χριστιανοὶ μπορούμε νὰ προβάλλουμε στους ἀπίστους ὄλων τῶν αἰώνων ὡς τὴν πλέον ἀκαταμάχητη ἀπόδειξι τῆς θείας προελεύσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ, τῆς καταπληκτικῆς ἐπιρροῆς ποὺ ἐξασκεῖ ἐπάνω στὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ, αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε ἄλλο παρὰ τὸ ὄνομα **Παῦλος**.

***

Παῦλος! Τί ἦταν; Ὁ φανατικώτερος διώκτης τῆς θρησκείας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, **ὁ πιὸ ἀδιάλλακτος ἐχθρὸς τοῦ Χριστιανισμοῦ**. Φαρισαῖος ἀπὸ τοὺς πιὸ μορφωμένους, ἀκοίμητος κέρβερος τῶν ἰουδαϊκῶν παραδόσεων.

Ἦταν ἔτοιμος νὰ ἐπιτεθῆ ἐναντίον καθενὸς ποὺ θὰ τολμοῦσε ν' ἀμφισβητήσῃ τὸ κύρος καὶ τῆς ἐλαχίστης ἰουδαϊκῆς παραδόσεως. Θεωρώντας τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Ναζωραίου ὡς τοὺς πιὸ ἄσπονδους ἐχθροὺς τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, τοῦ ἴδιου τοῦ Θεοῦ, εἶχε συσσωρεύσει στὴν καρδιά του ὁ νεαρὸς αὐτὸς φαρισαῖος **ἀπερίγραπτο μῖσος κατὰ τῶν Χριστιανῶν**. Δὲν κοιμόταν παρὰ μόνο ὅταν στὸ ἐνεργητικὸ τῆς ἡμέρας του εἶχε νὰ παρουσιάσῃ καὶ νέες συλλήψεις ὀπαδῶν τοῦ Χριστοῦ, τοὺς ὁποῖους ὁ ἴδιος ἀνακάλυπτε σὲ κάθε γωνία τῆς πόλεως τῶν Ἱεροσολύμων, τοὺς συνέλαμβανε καὶ τοὺς ἔρριχνε στὶς φυλακές.

Δὲν ἔβλεπε τοὺς Χριστιανούς ὡς ἀνθρώπους· τοὺς ἔβλεπε ὅπως βλέπει ὁ δῆμιος τὰ θύματά του. Οἱ Χριστιανοὶ ἔπρεπε ὀπωσδήποτε νὰ ἐξαλειφθοῦν ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς. Κάθε Χριστιανὸς γιὰ τὸν Παῦλο ἦταν προγεγραμμένος. Ἀδιάλλακτος ἐχθρὸς τοῦ Χριστιανισμοῦ, δὲν δεχόταν κανένα συμβιβασμό. Τὸ μῖσος του αὐξανόταν μέρα μὲ τὴν ἡμέρα καὶ στὴν καρδιά του εἶχε πλέον κορυφωθῆ **σὲ βαθμὸ λύσσας**.

Αὐτὸς ἦταν ὁ Παῦλος. Ἀλλὰ ξαφνικὰ αὐ-

τὸς, ὁ ὑπ' ἀριθμὸν ἓνα φανατικὸς ἐχθρὸς τῶν Χριστιανῶν τῶν Ἱεροσολύμων καὶ τῶν περιχώρων, **μεταβάλλεται** στὸν ὑπ' ἀριθμὸν ἓνα θερμὸ φίλο καὶ προστάτη τῶν Χριστιανῶν ὅλης τῆς γῆς. Ἡ μυστηριώδης αὐτῆ μεταβολή, ποὺ ἄλλη σπουδαιότερη ἀπ' αὐτὴν δὲν ἔχει ν' ἀναφέρῃ ἢ δισχιλιετῆς παγκόσμιος ἱστορία, προκαλεῖ κατάπληξι στὸ ἀνθρώπινο πνεῦμα.

Πρῶτοι οἱ συμπατριῶτες τοῦ Ἰουδαίου μένουν ἐκστατικοί. Αὐτὸς λοιπὸν εἶνε ὁ Παῦλος; διερωτῶνται. Δοκιμάζουν **κατάπληξι**· κατάπληξι πιὸ μεγάλη ἀπὸ ἐκείνη ποὺ θὰ δοκίμαζαν ἂν ἔβλεπαν τὸν ἥλιο ν' ἀλλάζῃ τροχιά καὶ νὰ κἀνῃ τὴ δύσι ἀνατολή καὶ τὴν ἀνατολή δύσι.

Ἡ ἀλλαγὴ εἶνε ἀνεξήγητη. Πῶς νὰ ἐξηγηθῆ ψυχολογικά; Τί εἶνε ἐκεῖνο ποὺ τόσο ῥαγδαῖα καὶ καταλυτικὰ ἐπέδρασε στὴν ψυχὴ τοῦ Παύλου, ὥστε ἓνας ὀλόκληρος ἰδεολογικὸς κόσμος νὰ ὑποστῆ ριζικὴ ἀνατροπὴ καὶ ἓνας νέος κόσμος νὰ προβάλλῃ μέσα του καὶ νὰ τὴν κατακτᾷ ἐξ ὀλοκλήρου; Τί μετέβαλε τὸν Παῦλο; Τὸ **συμφέρον**; Ἀλλὰ οἱ πρῶτοι μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶχαν χρυσὸ καὶ ἄργυρο. Μήπως **ἡ δόξα**; Ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστιανοῦ ἐθεωρεῖτο τότε ὡς τὸ πλέον περιφρονημένο καὶ ἄτιμο ὄνομα τῆς ἐποχῆς. Ἀντιθέτως· δόξα καὶ συμφέροντα τοῦ κόσμου αὐτοῦ εἶχε ἐξασφαλισμένα ὁ Παῦλος, ἐὰν παρέμενε στὸν Ἰουδαϊσμό.

Τί λοιπὸν τὸν εἴλκυσε; Μήπως **τὸ θάρρος**, μὲ τὸ ὁποῖο ἀντιμετώπιζαν τὰ πολυειδῆ μαρτύρια οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ; Μήπως **τὸ μαρτύριο τοῦ πρωτομάρτυρος Στεφάνου**, στὴν ἐκτέλεσι τοῦ ὁποῖου παρευρέθηκε ὁ ἴδιος φυλάγοντας τὰ ρούχα ἐκείνων ποὺ λιθοβολοῦσαν τὸν μάρτυρα; Ἀλλὰ πῶς τότε, καὶ μετὰ τὸ μαρτύριο τοῦ πρωτομάρτυρος καὶ τό-

σων άλλων μαρτύρων, ἀντὶ νὰ μειώσῃ τὴν σφοδρότητα τοῦ διωγμοῦ, αὐτὸς μὲ μεγαλύτερη μανία ἐπιδίδεται στὴν ἐξοντωτικὴ ἐκστρατεία του κατὰ τῶν Χριστιανῶν;

Ἔτσι, καμμία ἐξήγησι, ἀπὸ ἑκείνες ποὺ προβάλλουν οἱ ἀπιστοῦντες γιὰ νὰ ἐρμηνεύσουν τὰ αἷτια τῆς τεραστίας ψυχολογικῆς μεταβολῆς τοῦ Παύλου, δὲν μπορεῖ νὰ εὐσταθήσῃ. Καὶ μένει μόνο μία ἐξήγησις ποὺ μπορεῖ νὰ λύσῃ τὸ ψυχολογικὸ αὐτὸ πρόβλημα, ἐκείνη ποὺ τόσο ζωηρὰ μᾶς δίδει στὸ 9ο κεφάλαιο **τὸ ἱστορικὸ βιβλίον τῶν Πράξεων τῶν ἀποστόλων**. Ἡ μαρτυρία τοῦ βιβλίου αὐτοῦ περιβάλλεται μὲ κύρος ἀπείρως μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ κύρος τῆς ἱστορίας ἐνὸς Ἡροδότου καὶ ἐνὸς Θουκυδίδη.

Ἄπιστοι! Πιστεύετε στὸν Ἡρόδοτο καὶ στὸν Θουκυδίδη; παραδέχεστε τὰ γεγονότα ποὺ ἐκθέτουν αὐτοί; Γιατί λοιπὸν δείχνετε τόση δυσπιστία στὴ μαρτυρία τοῦ Θουκυδίδου τῆς Ἐκκλησίας μας, τοῦ εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ, ὁ ὁποῖος μὲ τὴ ζωὴ του ἐπιβεβαίωσε τὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια τῶν θαυμασίων γεγονότων τῆς ζωῆς τοῦ Ἰδρυτοῦ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἀποστόλων του; Λάμπει τόση εἰλικρίνεια στὶς σελίδες τοῦ ἱστορικοῦ βιβλίου τῶν Πράξεων, ὥστε μόνο ἄνθρωπος προκατειλημμένος κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ μπορεῖ νὰ διαβάσῃ τὸ βιβλίον αὐτὸ χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ τὴ βαθεῖα ἐπίδρασι τῆς ἀληθείας. Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἀποστόλου Παύλου εἶνε ἓνα **ἱστορικὸ γεγονός**.

Ἡ ἐξήγησι τοῦ μυστηρίου. Ὁ Λουκᾶς μαρτυρεῖ, ὅτι ὁ Παῦλος, ἀφοῦ ἐφωδιάστηκε ἀπὸ τὸν ἀρχιερέα τῶν Ἰουδαίων μὲ συστατικὰς ἐπιστολὰς πρὸς τὶς συναγωγὰς τῆς Δαμασκοῦ, ξεκίνησε ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα μὲ τὴ συνοδεία ὀπλοφόρων ἀνδρῶν, γιὰ νὰ φθάσῃ στὴ Δαμασκὸ καὶ νὰ ἐπιχειρήσῃ ὀλοκληρωτικὴ ἐκκρίωσι τῆς μικρῆς ἐκεῖ χριστιανικῆς ἐκκλησίας. Βάδιζε ὁ τρομερὸς διώκτης τὴν μακρὰ ὁδὸ τῆς Δαμασκοῦ. Κατέστρωνε σχέδια ἐπὶ σχεδίων. Ἄνυπομονοῦσε νὰ φθάσῃ τὸ συντομώτερο. Λυσοῦσε ἀπὸ τὴ μανία του, φλεγόταν ἀπὸ τὸ μῖσος. Οἱ ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ – ἔτσι νόμιζε τοὺς Χριστιανούς – πρέπει νὰ ἐκλείψουν. *«Ζῆλος οὐ κατ' ἐπίγνωσιν»* (Ρωμ. 10,2).

–Θεὲ τῶν πατέρων μου, βοήθη με στὸν ἀγῶνα αὐτόν, τὸν ὁποῖο ἀνέλαβα πρὸς δόξαν τοῦ ὀνόματός σου! θὰ **προσευχόταν μυστικὰ** ἡ ψυχὴ τοῦ Παύλου, ὅταν τὰ βλέμματά του ἀπὸ ἀπόστασι λίγων χιλιομέτρων ἀντίκρουζαν τὴν περίφημη Δαμασκὸ.

Ἄλλ' ὦ τῶν ἀπείρων σου θαυμάτων, Ἰησοῦ Χριστέ! Λίγο ἔξω ἀπὸ τὴ Δαμασκὸ ἔδωσες

τὴν νικηφόρο μάχη σου. Διότι ἐκεῖ συνέβη μία **μάχη**, μία ὑπερφυσικὴ πάλη, κατὰ τὴν ὁποία ἡ ψυχὴ τοῦ Παύλου, ποὺ μέχρι ἐκείνη τὴ στιγμὴ φαινόταν ἀτίθαση, ὑπέκυψε ἐμπρὸς στὸ μεγαλεῖο τοῦ Ἐσταυρωμένου.

Ἄς ἀφήσουμε τὸν ἴδιο τὸ ἀπόστολο Παῦλον νὰ ἐκθέσῃ τὸ σπουδαιότερο αὐτὸ γεγονός τῆς ζωῆς του, γεγονός ποὺ ἔγινε **ἡ ἀφετηρία μιᾶς νέας ζωῆς**:

«Ἐγένετο δὲ μοι πορευομένῳ καὶ ἐγγίζοντι τῇ Δαμασκῷ περὶ μεσημβρίαν ἐξαίφνης ἐκ τοῦ οὐρανοῦ περιεστράψαι φῶς ἰκανὸν περὶ ἐμέ, ἔπεσόν τε εἰς τὸ ἔδαφος καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι· Σαοὺλ Σαοὺλ, τί με διώκεις; Ἐγὼ δὲ ἀπεκρίθην· Τίς εἶ, Κύριε; εἶπέ τε πρὸς με· Ἐγὼ εἶμι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος ὃν σὺ διώκεις. Οἱ δὲ σὺν ἐμοὶ ὄντες τὸ μὲν φῶς ἐθέασαντο καὶ ἔμβοβοι ἐγένοντο, τὴν δὲ φωνὴν οὐκ ἤκουσαν τοῦ λαλοῦντός μοι. Εἶπον δέ· Τί ποιήσω, Κύριε; Ὁ δὲ Κύριος εἶπε πρὸς με· Ἀναστὰς πορεύου εἰς Δαμασκόν, κάκεῖ σοι λαληθήσεται περὶ πάντων ὧν τέτακταί σοι ποιῆσαι» (Πράξ. 22,6-10).

***

Ἔστερα, ἀγαπητοί μου, ἀπὸ τὸ ὑπερφυσικὸ αὐτὸ ὄραμα ὁ Παῦλος **ἄλλαξε ριζικὰ**. Κάτω ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ φῶς γίνεται νέα ἀξιολόγησι τῆς ζωῆς στὴν ψυχὴ τοῦ Παύλου. Ὁ Χριστὸς γίνεται πλέον τὸ κέντρο τῆς ζωῆς του. Ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ τώρα κινεῖ ὀλόκληρη τὴν ὑπαρξί του. Ἐνας πόθος φλογίζει τὴν καρδιά του· ὁ Χριστὸς νὰ θριαμβεύσῃ σ' ὅλη τὴ γῆ, νὰ ἐνθρονισθῇ στὴν καρδιά καὶ τοῦ τελευταίου ἐχθροῦ τοῦ Ἐσταυρωμένου, ἔστω καὶ ἂν γιὰ τὴ μετάνοια αὐτὴ χρειασθῇ ὁποιαδήποτε θυσία, ἀκόμη καὶ ν' ἀνοίξῃ ὀλόκληρος ὁ ἄδης νὰ καταπιῇ τὸν Παῦλον!

Ἔτσι ἡ Ἐκκλησία, μέσα στοὺς εἴκοσι αἰῶνες ποὺ διέρρευσε, μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ποὺ πίστεψαν στὸ Χριστὸ καὶ ἀγωνίσθησαν ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ, δὲν εἶδε οὔτε θὰ δῆ ἄλλη φυσιολογία μεγαλύτερη ἀπὸ τὴ **φυσιογνωμία τοῦ ἀποστόλου Παύλου**.

Κάποιος εἶπε, ὅτι ἦταν ὁ **πρῶτος μετὰ τὸν Ἐνα**. Καὶ θὰ μένη μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων ὡς ἡ μεγαλύτερη ἀπόδειξι τῆς δυνάμεως τοῦ Χριστιανισμοῦ. Διότι μόνο ὁ Χριστιανισμὸς κατέχει τὴν θεία ἐπιστήμη νὰ μεταβάλλῃ ριζικῶς τὶς καρδιές· νὰ μεταβάλλῃ τοὺς αἰμοβόρους λύκους σὲ ἡμερα πρόβατα τῆς ποιμνῆς τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ν' ἀναδεικνύῃ τοὺς υἱοὺς τοῦ σκοτοῦ σὲ υἱοὺς τοῦ φωτός, τὰ τέκνα τοῦ ἄδου σὲ πολῖτες τοῦ οὐρανοῦ.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἄρθρο στὸ περιοδικὸ «Απολύτρωσις» στὴν καθαρεύουσα (τ. 6/Ἰούνιος 1946, σσ. 41-42) καὶ περιοδικὸ «Σταυρὸς» μεταγλωττισμένο στὴ δημοτικὴ (τ. 291/1985, σσ. 81-83). Καταγραφή καὶ ἐλαχίστη σύντημις 1-5-2014.